

paa al den Tale om Mistænkeliggørelse og slegt. Det tænker jeg nu, vi ere færdige med. Det ville vi ikke mere faa at høre efter den Udvikling, vi siden da have gjort, og efter det Stadium, hvorpaa vi i dette Øjeblik befinde os. Nej, at Lovforslaget har denne politiske Betydning, forklarer jo Maaden, hvorpaa det er blevet behandlet, og det Indhold, Forslaget har. Naar man opfatter det saaledes som den Form, hvorunder man har stiftet et nyt politisk Parti, er det i og for sig naturligt, at det kun for et Skins Skyld gaar gennem Rigsdagens Ting, og at den virkelige Afgørelse og Vedtagelse finder Sted andet Steds navnlig mellem de ærede Medlemmer, som ville være Medlemmer af det Parti, der derved dannes. I Forhold til dette Hovedøjemed med dette Forslag ere vi andre uvedkommende, det indrømmer jeg, og jeg finder det fra dette Synspunkt ganske rigtigt, at vi ogsaa under disse Behandlinger blive behandlede og betragtede som uvedkommende. Men det forklarer jo endelig ogsaa, at der forelægges et Forslag til Lov, som fra alle Sider erkendes for at være noget ganske irrationelt, fordi den Slags Mydannelser, hvor tidligere uensartede Elementer skulle mødes, netop pleje at mødes paa saadant noget, der fra alle Sider set er saa slet og forfæsteligt, at man kan blive enig om det. Hvis det var helt godt fra den ene Side og helt slet fra den anden, vilde det ikke være let paa den Maade at benytte det som en Overgangsbro. Men netop fordi det fra alle Sider er slet og forfæsteligt, har det været egnet til det Maal, man har haft dermed, og at det er det fra Folketingets Standpunkt behøver jeg ikke at udvikle nærmere, det er tilstrækkeligt paavist tidligere. Jeg behøver kun at sige, at en Skat i dette Omfang, lagt fortrinsvis paa de ubemidlede, ikke selv fra et politisk Standpunkt i og for sig kan have været ønskelig for ærede Medlemmer af dette Ting at gaa til. Paa den anden Side indrømmer jeg ogsaa, at der har været noget for den højtærede Konsejlspræsident at overvinde ved at gaa til dette Forslag (Afbrudelse). Det kan det ærede Medlem ganske rolig sige Ja til. Det er noget, som ligger aabent for os, og som den ærede Konsejlspræsident egentlig ikke har lagt Skjul paa. Der hører nogen Overvindelse for en ledende Minister til at gaa med til en Lov, som han selv erkender for irrationel. Det er noget, som den ærede Minister har maattet kæmpe imod, men lykkelig har overvundet. Jeg vil ogsaa sige, at der i og for sig hører en vis Grad af Smødetommen til fra den højtærede Finansministers Side for at modtage en Myndighed som den, der er givet i denne

Lov. Jeg kan saa godt forstaa, dersom den ærede Finansminister egentlig har følt sig ubehagelig berørt ved at skulle have en saadan Myndighed, som han i Virkeligheden ikke paa sit personlige Ansvar er i Stand til at indstaa for, men hvorefter han skal tage Ansvar for andre og for Folks Bæstørd i et Omfang som dette, paa et saadant Grundlag og efter en Procedure, som jo ganske kommer paa hans Ansvar, i en Sag, som efter sin almindelige Bestaffenhed helt og holdent hører ind under Domstolenes Afgørelse. Det er jo klart nok, at det er den højtærede Finansminister, der i Virkeligheden skal afgøre Straffen, hvis § 2 skal forstaaes saaledes, som jeg forstaaer den, og jeg tror, den maa forstaaes saaledes, at den ærede Finansminister siger: saaledes, og saaledes er det. Saa venter han og mener, at Domstolene uden videre ville knytte Domsklassifikationen, Straffebøder og Vængsel, til den ærede Finansministers i Forvejen affagte Domme. Jeg siger, at det er en Stilling, den højtærede Finansminister nok kan være lidt betænkelig ved at modtage; men paa den anden Side tvivler jeg ikke om, at den ærede Finansminister for saa vidt har Ret, naar han siger at det ikke er let at gøre. Naar man vil have en Lov paa det Grundlag, som her er foreslaaet, er Sagen jo i Virkeligheden den, som det blev sagt i det andet Ting, at det er det samme som at løse Girens Kvadratur. Det lader sig ikke gøre. Det er en gordisk Knude, der ikke har kunnet løses sig løse, og den ærede Finansminister har ligesom Alexander hugget Knuden over, men det har ført til de Konsekvenser, som nu ere klare for os allesammen; thi her foreligger der jo noget, som der ikke synes Sidesnitte til i hele vor Lovgivning, og jeg tror heller ikke i noget civiliseret Land, nemlig at en administrativ Autoritet, paa den Maade som her er raadig overfor Domsafgørelser. Det tror jeg ikke, man har mange Sideslykker til paa vort nuværende Civilisationsstandpunkt. Naar man siger, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har sagt her i Dag, og som Konsejlspræsidenten ogsaa plejer at sige, at naar man vil arbejde paa dette Grundlag maa man tage Konsekvenserne, vil jeg dertil sige: Ja, hvem er det, der vil arbejde paa det Grundlag? Er det ikke den højtærede Regering og det højtærede Regeringsparti selv, der vælger dette Grundlag, der kommer med dette Grundlag? Jeg kan ikke forstaa, at man paa den Maade kan lægge Ansvaret fra sig og sige: Naar de og de ville gøre det og det, fører det til disse absurde Konsekvenser. Det er den ærede Konsejlspræs-